

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.032 van 22 juni 2011
in de zaak A. 194.320/X-14.442.**

In zake : 1. Johan MIERMANS
 2. Marina EVENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Flamey
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 TERVUREN
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 18 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan Johan Miermans en Marina Evens de vergunning wordt geweigerd tot wijziging van een verkavelingsvergunning voor een perceel grond te Wijgmaal, Wijgmaalbroek 84, kadastraal bekend sectie B, nr. 52/a2.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen zijn eigenaar van het perceel gelegen te Leuven (Wijgmaal), Wijgmaalbroek 84, kadastraal bekend sectie B, nr. 52/a2.

Het betrokken perceel maakt deel uit van een op 31 december 1964 door het college van burgemeester en schepenen van (destijds) de gemeente Herent afgeleverde verkavelingsvergunning. Het betreft lot 4 van de voormelde verkaveling.

Ingevolge het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven is het betrokken perceel in landschappelijk waardevol agrarisch gebied komen te liggen.

4. Op 1 maart 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven aan de verzoekende partijen een bouwvergunning voor “het bouwen van een woning en garage” op het betrokken perceel.

5. Op 9 februari 2009 (datum van het ontvangstbewijs) vragen de verzoekende partijen aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven een vergunning voor de wijziging van de verkavelingsvoorschriften van de op 31 december 1964 verleende verkaveling.

Meer bepaald vragen zij een wijziging van de voorschriften met betrekking tot lot 4 voor wat betreft de bestemming, inplanting en maximum bebouwbare oppervlakte :

- “A. Bestemming : Alleenstaande eengezinswoningen met landelijk karakter en maximum 1 bewoonbaar niveau (i.p.v. 2 bewoonbare niveau's)
- B. inplanting: (...)
een minimum afstand van 3m tegenover de linker perceelsgrens en 10m tegenover de andere perceelsgrenzen (i.p.v. minstens de hoogte van de buitenmuren met een minimum van 5m tegenover alle perceelsgrenzen).
- C. Gabariten: (...)
- d) maximum bebouwbare oppervlakte (...): 320 m² i.p.v. 250m²”.

6. Op 15 mei 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven de gevraagde verkavelingswijziging. In deze weigeringsbeslissing wordt onder meer het volgende gesteld:

“1 3. Beoordeling van de aanvraag

a. Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag en eventuele historiek

De bouwplaats doet zich voor op het achtergelegen lot 4 van de vergunde en niet vervallen verkaveling WIJG 018 met woongebouw Wijgmaalbroek 84 in open verband. Deze woning doet zich voor aan het einde van het woonlint langsheen de uitgeruste gemeenteweg Wijgmaalbroek. Verderop gaat de weg over in een pad dat toegang verschaft tot het noordelijk gelegen natuurgebied. De verkaveling WIJG 018 - die zich conform het later goedgekeurd gewestplan voordoet in agrarisch landschappelijk waardevol gebied - vormt een buffer tussen

enerzijds het zuidelijk gelegen woongebied met landelijk karakter langsheen de Haverstraat (aanpalende verkaveling WIJG 065) en het noordelijk gelegen natuurgebied. Rechts van de verkaveling bleef het agrarisch landschappelijk waardevol gebied intact.

De verkaveling WIJG 018 omvat 6 bouwloten : 4 loten palen rechtstreeks aan de openbare weg, 2 achterliggende loten zijn elk met een privaatieve uitweg ontsloten op de openbare weg (tussen de huidige huisnummers 82 en 88).

Voor het lot 4 verleende het college van burgemeester en schepenen in zitting van 1 maart 1990 een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een vrijstaande ééngezinswoning met een vrijstaande garage van 37,70 m² op 2.00 m uit de perceelsscheiding. Momenteel doet de garage zich voor op 3.00 m van de perceelsscheiding en werd de tuinzone tussen de vergunde garage en woongebouw ingevuld met extra niet vergund bouwvolume. Verder werden op het perceel een aantal vergunningsplichtige constructies (berging rechts van de woning, gekoppelde stallen achter de garage langsheen de linker perceelsscheiding) opgetrokken dewelke niet weergegeven werden op de plannen gevoegd bij de verkavelingsaanvraag, doch waarvoor de vereiste stedenbouwkundige vergunning(en) voor elk van deze constructies ontbreekt. Een vergunningsplichtige verharding werd aangelegd in de linker hoek vooraan die niet kan beschouwd worden als een strikt noodzakelijke verharding (naar de garagepoorten en de voordeur) en waarvoor tevens de vereiste stedenbouwkundige vergunning ontbreekt.

De gevraagde verkavelingswijziging voorziet in een bijsturing van de voorschriften opdat een illegaal en onvergunde opgerichte constructie (tussen de garage - dewelke niet ingeplant werd conform de verleende vergunning - en het vergunde woonvolume), een volume dat niet langer voldoet aan de voorschriften van de verkaveling -alsnog kan geregulariseerd worden. Over de overige stedenbouwkundige misdrijven spreekt deze aanvraag zich niet uit.

Alle eigenaars van een kavel hebben de aanvraag medeondertekend. Deze eigenaars bezitten niet meer dan één vierde van de in de oorspronkelijke vergunning toegestane kavels (6 kavels).

b. Verenigbaarheid met voorschriften inzake ruimtelijke ordening

De bouwplaats is volgens het gewestplan Leuven, vastgesteld bij KB van 7 april 1977, gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied. Het gewestplan werd vastgesteld nadat de verkaveling WIJG 018 werd goedgekeurd.

Er is geen algemeen plan van aanleg, geen bijzonder plan van aanleg noch een ruimtelijk uitvoeringsplan van toepassing.

De huidige bebouwing op het lot 4, voldoet niet aan de geldende verkavelingsvoorschriften gevoegd bij de verkaveling WIJG 018. Het aaneengesloten bouwvolume (met in(b)e(g)rip van de niet vergunde koppeling tussen de garage en het woonvolume) doet zich als geheel te dicht op de perceelsscheiding voor. De afstand tot de linker perceelsgrens dient immers minstens de hoogte van de garage te bedragen. Het voorstel van een zijdelingse bouwvrije strook van 3.00 m stemt niet overeen met de nokhoogte van het bouwvolume langsheen de linker perceelsgrens. Hiervan afwijken doet afbreuk aan de gangbare stedenbouwkundige richtlijn dat

hoofdvolumes op minstens 10 m van de omringende perceelsgrenzen dienen verwijderd te blijven.

Er werd bij deze aanvraag geen volumeberekening toegevoegd zodat niet kan vastgesteld worden of het gerealiseerde volume binnen het maximaal toegestaan volume van 1000m³ rest. Bijgevolg kan niet vastgesteld worden of er al dan niet overeenstemming is met de regelgeving inzake zonevreemde gebouwen. Een uitbreiding van de bebouwbare oppervlakte van 250m² tot 320m² zal gelet op de reeds gerealiseerde bouwoppervlakte en bouwhoogte sowieso leiden tot een overschrijding van een toegestaan maximaal bouwvolume van 1000m³ in een zonevreemde situatie.

De aanvraag is niet in overeenstemming met de geldende voorschriften en gangbare richtlijnen en doet bijgevolg afbreuk aan de goede ruimtelijke ordening”.

7. Bij aangetekend schrijven van 5 juni 2009 stellen de verzoekende partijen beroep in bij de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant tegen de voormelde weigeringsbeslissing.

8. Bij het bestreden besluit van 18 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep van de verzoekende partijen verworpen en wordt de gevraagde vergunning geweigerd. Dit besluit bevat onder meer de volgende motivering:

“• Deel 1: Wettelijke en reglementaire voorschriften

Het perceel is gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde niet-vervallen verkaveling van 31 december 1964 bestaande uit zes loten (lot 3). De aanvraag voorziet in het wijzigen van de verkavelingsvoorschriften.

Bij een verkavelingswijziging dienen de hogere plannen van aanleg, in dit geval het gewestplan, in overweging genomen te worden. Ongeacht het feit dat de grond in totaliteit het statuut van een bouwgrond heeft verkregen dient elke wijziging van de huidige voorschriften getoetst te worden aan het gewestplan. Volgens het gewestplan Leuven (KB d.d. 7 april 1977) is het goed gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Volgens het arrest van de Raad van State (...) wordt er in het decreet betreffende de ruimtelijke ordening niet bepaald dat bij het verlenen van een vergunning tot wijziging van een verkavelingsvergunning kan worden afgeweken van de plannen van aanleg. De plannen van aanleg hebben een bindende en verordenende kracht. Er kan alleen van afgeweken worden in de gevallen en in de vormen die de wetgeving omschrijft. In voorliggend geval is de volledige verkaveling gesitueerd in het agrarisch gebied.

Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf

uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven bevatten. Bij landschappelijk waardevolle gebieden dient in de eerste plaats het bestaande landschapskarakter zoveel mogelijk bewaard te blijven en moet bijzondere aandacht worden besteed aan de esthetische aspecten van nieuwe inplantingen of verbouwingen. Het doel is het landschap beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen (artikel 15).

De bestaande verkaveling maakte het reeds mogelijk om binnen dit agrarisch gebied een vrij ruime woning met een vrijstaande garage op te richten. De bouw mogelijkheden van de verkaveling die voortvloeien uit een bebouwbare oppervlakte van 250m² en een vrijstaand bijgebouw, overschrijden hier reeds de mogelijkheden die bestaan voor woningen in het agrarisch gebied. Deze mogelijkheden werden tot op heden nog niet volledig benut doordat niet de volledige oppervlakte ingevuld werd en de bebouwing laag werd gehouden. Het oprichten van vrijstaande gebouwen voor een complementaire residentiële functie, zoals voorzien in de verkaveling is in strijd met de planologische bepalingen voor het agrarisch gebied, alsook het realiseren van woningen met een bouwvolume van meer dan 1000m³. Het wijzigen van een verkaveling met als doelstelling de regularisatie van gebouwen mogelijk te maken die deze beperkingen zouden te buiten gaan is in strijd met de planologische bepalingen voor de plaats. Het vergroten van de bouwzone kan dus enkel overwogen worden in combinatie met een beperking van het maximale bouwvolume, dat op dit ogenblik vermoedelijk nog niet bereikt werd.

Tijdens het openbaar onderzoek werden geen bezwaren ingediend.

In het kader van de wettelijke en reglementaire voorschriften is het ontwerp slechts voor vergunning vatbaar indien de nodige beperkingen aan de bouw mogelijkheden worden verbonden, kaderend binnen de planologische voorschriften voor het agrarisch gebied.

- Deel 2: Verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is gelegen aan de weg Wijgmaalbroek in Wijgmaal. Deze weg is een lokale weg langs de loop van de Leibeek die ten westen van de Dijle een noord-zuidverloop heeft. Deze smalle rustige weg is gelegen tussen de kern van Wijgmaal en de noordelijk gelegen Vijfde Liniestraat, die Wijgmaal met Rotselaar verbindt. Over een lengte van ca. 600m vanaf de kern van Wijgmaal wordt de weg door een tweezijdige bebouwing gekenmerkt, vervolgens komt enkel nog langs de oostzijde van de weg bebouwing voor over een lengte van ca. 250m. De weg loopt voorbij de bebouwing dood voor wagens en wordt een fietspad. De aanvraag is gelegen aan het einde van het woonlint ter hoogte van de eenzijdige bebouwing in open verband. De aanvraag betreft een woning in tweede orde die aansluit bij de tuinstroken van de woningen aan de korte doodlopende Haverstraat dwars op de weg Wijgmaalbroek.

De aanvraag heeft betrekking op een woning in tweede orde die werd opgebouwd uit drie balkvormige volumes met één bouwlaag en een zadeldak. Twee volumes werden met een kleiner tussenvolume verbonden. Daarnaast bevinden zich aansluitend bij de toegangsweg nog een zeer ruime verharding, een paardenstal in de tuinstrook alsook een vrijstaande

berging. Het geheel, met een paviljoenachtige opvatting is opgericht tot op 3m van de linkse (noordelijke) perceelsgrens, palend aan het andere lot in tweede orde binnen de verkaveling.

Voortgaande op de informatie van de gemeente werd een gedeelte van het bouwvolume palend aan de toegang zonder vergunning opgericht en werd op deze wijze de garage geïncorporeerd bij het hoofdgebouw. De verkavelingswijziging moet in de eerste plaats mogelijk maken dat dit gebouwdeel kan geregulariseerd worden. Hiertoe is de bouwzone uitgebreid in noordelijke richting tot op 3m van de perceelsgrens, waar de verkaveling in een afstand van 5m tegenover alle perceelsgrenzen voorzag. Verder zouden de nevenconstructies en de verharding op het terrein eveneens onvergund zijn, maar dit maakt geen deel uit van de verkavelingswijziging, de betrokken constructies zijn niet weergegeven op de plannen. Aparte procedures tot vergunnen dringen zich hier op.

De beroeper argumenteert dat binnen de verkaveling garages tot op 2m van de perceelsgrens waren toegestaan, en hier het garagevolume zich nabij de perceelsgrens bevindt op 3m. Het is correct dat de verkavelingsvoorschriften dergelijke aanleg toelaten, waarbij ondergeschikte constructies tot meer nabij de perceelsgrens mogelijk werden gemaakt. Doordat de garage echter met het hoofdgebouw werd verbonden met een volume in hetzelfde bouwprofiel, is deze onmiskenbaar deel gaan uitmaken van het hoofdgebouw. Op dit ogenblik wordt een hoofdgebouw tot op 3m vanaf de perceelsgrens beoogd, en kan enkel nog geoordeeld worden volgens de vandaag gangbare stedenbouwkundige opvattingen aangaande de perceelsinrichting.

Voor woningen in tweede orde wordt gangbaar een afstand van 10m nagestreefd ten opzichte van de perceelsgrenzen, teneinde langs alle zijden de nodige groene afscherming te kunnen waarborgen naar de omliggende tuinstroken. In de voorliggende, 45 jaar oude, verkaveling werd hier slechts 5m vooropgesteld. Op het aanpalende perceel werd 10m gerespecteerd. Er is geen enkele plaatselijke omstandigheid die hier een afwijking van deze algemeen gehanteerde afstandsregel kan verantwoorden en de inplanting van een hoofdgebouw tot op 3m kan verantwoorden. De aanvraag schaaft de goede plaatselijke aanleg.

Het ontwerp is, gelet op de voorgaande beschouwingen, niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekende partijen putten een eerste middel uit “de schending van de artt. 171 en 193, §2 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende

de organisatie van de Ruimtelijke Ordening (DRO), juncto art. 101, 132 en 192, §2 DRO, uit de schending van art. 19, eerste en derde lid van het Inrichtingsbesluit van 28 december 1972, en uit de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de rechtens vereist feitelijke en juridische grondslag en tenslotte wegens miskenning van de verworven rechten en de residentiële woonbestemming van de verkaveling van 31 december 1964 en tenslotte uit machtsoverschrijding”.

In het middel doen de verzoekende partijen in essentie gelden dat de verwerende partij de aanvraag tot verkavelingswijziging ten onrechte heeft getoetst aan de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Meer bepaald voeren de verzoekende partijen aan dat het uitgangspunt van de verwerende partij uitsluitend is gesteund op rechtspraak van de Raad van State op basis van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, terwijl de huidige aanvraag onder toepassing valt van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat in het laatstgenoemde decreet “nergens enige bepaling te bespeuren valt die toelaat het rechtskarakter van de verkaveling van 1964 teniet te doen, behoudens in geval van verval”, dat rekening dient gehouden te worden met het principe van “het primaat van de eerdere verkaveling boven de latere gewestplanbestemming”, dat dit principe niet alleen geldt bij de beoordeling van aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning gelegen binnen de perimeter van de verkaveling, maar ook wanneer de wijziging wordt gevraagd van de verkaveling, “te deze beperkt tot twee mineure aanpassingen waarover alle eigenaars van de verkaveling hun schriftelijk akkoord hebben gegeven”, dat “het toetsingskader in de beide gevallen de bestemming is tezamen met de stedenbouwkundige voorschriften van de verkaveling en niet de bestemming van het gewestplan”, dat “anders erover oordelen neerkomt op de totale negatie van het rechtskarakter en de verworven rechten voortvloeiende uit de rechtsgeldig verleende en niet-vervallen verkaveling, zoals bevestigd in art. 101 DRO” en dat “de omstandigheid dat de procedure van toepassing op het verkrijgen van een wijziging van de verkaveling deze is die van toepassing is op het verkrijgen van de verkavelingsvergunning zelf (art. 132, §2 DRO) in geen geval voormelde vaststelling van het primaat van de verkavelingsbestemming vermag te

ontkrachten". De verzoekende partijen doen tevens gelden dat "onder vigore van het DROG er een procedure bestond die toeliet een verkaveling zoals rechtsgeldig vergund teniet te doen, met name met inachtnaam van de procedure voorzien in art. 41 DROG", dat "het DRO deze regeling niet heeft overgenomen waardoor er bijgevolg geen enkele decretale grondslag meer bestaat om überhaupt de verkaveling teniet te doen of als onbestaande te beschouwen behoudens in geval van ingetreden verval, hetgeen ten deze niet van toepassing is" en dat "in rechte dient uitgegaan te worden van het gegeven dat de bindende en verordenende kracht van de gewestplanbestemming zoals vroeger bestendigd in art. 2, eerste en tweede lid van het DROG, niet dezelfde juridische draagwijdte heeft onder vigore van het DRO, inzonderheid wanneer zoals ten deze een verkaveling bestaat die rechtsgeldig werd vergund en niet vervallen is en die dateert van vóór het latere gewestplan". De verzoekende partijen verwijzen voorts naar "het primaat van de verkaveling zoals bestendigd in art. 19, tweede lid van het Inrichtingsbesluit van 28 december 1972". De verzoekende partijen besluiten dat de verwerende partij abstractie had moeten maken van de gewestplanbestemming en uitsluitend rekening had moeten houden met "de bouwzone van de verkaveling en de goede ruimtelijke ordening zoals deze reeds tot uiting komt en bestendigd werd in de verkaveling zelf". "Door in essentie te wijzen op de vermeende planologische onverenigbaarheid om te besluiten tot weigering van de gevraagde verkavelingsvergunning" is het bestreden besluit volgens de verzoekende partijen gesteund "op een onjuiste grondslag en ergo ondeugdelijke motivering".

10. De verwerende partij repliceert onder meer dat de omstandigheid dat de bepalingen van een verkavelingsvergunning niet worden opgeheven door de inwerkingtreding van een bestemmingsplan waarmee zij onverenigbaar zijn, niet wegneemt dat van het ogenblik dat de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning zelf opnieuw in vraag worden gesteld, deze nieuwe voorschriften uiteraard dienen getoetst te worden aan de planologische bepalingen voor het gebied, in deze het gewestplan Leuven dat de zone indeelt als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

11. In hun memorie van wederantwoord dupliceren de verzoekende partijen dat “er (...) geen enkel denkbaar onderscheid (bestaat) tussen beide situaties op grond waarvan men ook maar redelijkerwijze zou kunnen verantwoorden waarom in de ene situatie (stedenbouwkundige vergunning binnen de verkaveling) rekening zou moeten gehouden worden met de voorschriften van de verkaveling, doch waarom in de andere situatie (wijziging van deze verkavelingsvoorschriften) dan weer rekening zou moeten worden gehouden met de voorschriften van het latere gewestplan”.

Beoordeling

12. Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij bij het beoordelen van de aanvraag tot wijziging van de verkaveling op basis van het principe van “het primaat van de eerdere verkaveling boven de latere gewestplanbestemming” abstractie had moeten maken van de gewestplanbestemming en uitsluitend rekening had moeten houden met “de bouwzone van de verkaveling en de goede ruimtelijke ordening zoals deze reeds tot uiting komt en bestendigd werd in de verkaveling zelf”, overtuigt niet. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, vormen de vigerende gewestplanvoorschriften, ook voor de ontvoogde gemeenten, een toetsingskader bij het beoordelen van een aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvoorschriften. Het valt niet in te zien hoe de vergunningverlenende overheid op basis van de eerder verleende verkavelingsvergunning van 31 december 1964 het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven buiten beschouwing had kunnen laten. Het voorgehouden “primaat van de eerdere verkaveling boven de latere gewestplanbestemming” valt evenmin af te leiden uit het bepaalde in artikel 19, tweede lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen. In het bestreden besluit wordt terecht gesteld dat “bij een verkavelingswijziging (...) de hogere plannen van aanleg, in dit geval het gewestplan, in overweging (dienen) genomen te worden. Ongeacht het feit dat de grond in totaliteit het statuut van een bouwgrond heeft verkregen dient elke wijziging van de huidige voorschriften getoetst te worden aan het

gewestplan”. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat dit neerkomt op “de totale negatie van het rechtskarakter en de verworven rechten voortvloeiende uit de rechtsgeldig verleende en niet-vervallen verkaveling, zoals bevestigd in art. 101 DRO”. Een verkavelingsvergunning verleent niet meer rechten dan deze die erin met zoveel woorden zijn vermeld, namelijk bouwen volgens de erin bepaalde voorschriften. Ten slotte doet ook het betoog van de verzoekende partijen in de laatste memorie dat de gevraagde wijzigingen “enkel en alleen inrichtingsvoorschriften (zijn) die niet ipso facto afwijken van de bestemming van het gewestplan” geen afbreuk aan de vaststelling dat een in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen zonevreemde verkaveling slechts kan worden gewijzigd in overeenstemming met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit “de schending van art. 19, derde lid van het Inrichtingsbesluit van 28 december 1972, de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, en wegens miskenning van de verworven rechten en de stedenbouwkundige voorschriften van de verkaveling van 31 december 1964 en tenslotte uit machtsoverschrijding”. In dit middel uiten de verzoekende partijen kritiek op het weigeringsmotief met betrekking tot de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Beoordeling

14. Eerder werd reeds besloten tot de ongegrondheid van het eerste middel, gericht tegen het op de planologische onverenigbaarheid gesteund weigeringsmotief. Vermits dit weigeringsmotief volstaat om de bestreden beslissing te dragen, kan de eventuele gegrondheid van het tweede middel, dat aldus gericht is tegen een overtollig weigeringsmotief, niet tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

Het tweede middel is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens